

ΝΕΟΛΟΓΟΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ
Α. Α. ΒΟΥΤΥΡΑΣ
Α. Α. ΒΡΕΤΟΣ
Υ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Εν Γαλατζί, δόξας Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας, ἀριθμὸς 23.

Διὰ πᾶσαν αἰτίαν ἀπευθυνόντων τοῖς συντάκταις.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίαν προληπτικῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει Φρ. 46
ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι 60
ἐν Αἰγύπτῳ, Ῥουμανίᾳ καὶ Ἰαπωνίᾳ 70
ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ῥωσίᾳ 90

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται γροσίον.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ.

Ἀγγελλία 2 τὸν στίχον ἑνὶ τοῖς διακόσιον γρ. 10 τὸν στίχον.
Διατριβὴ ἐν τῇ 3 σελ. 5 Αἶμα Τουρκίας πρὸς γρ. 100.
Διὰ τὴν ἐγγράφον συνδρομητῶν ἴσα τελευταία σελίδα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Πολιτικὸν δελτίον.—ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ. Ἡ Ῥωσία καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἰσπανικῆς κυβερνήσεως.—Ἡ ἐν Αἰγύπτῳ δικαστικὴ μεταρρύθμισις.—Ῥωσία καὶ Σινική.—Ο Ἑλπίδες.—Περὶ τοῦ συνέδριον τῶν Βρυξελλῶν.—ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.—Παρθενωγενὲς Δ Φέλιξ.—Περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.—ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ.—ΕΜΠΟΡΙΚΑ.—Ἐξοικονομικὸν ἐμπορικὸν τιμολόγιον.—Τελευταῖαι εἰδήσεις (τηλεγραφικαί).

Κωνσταντινούπολις, 20 αὐγούστου.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ὁ χθεσινὸς τηλεγράφος ἀναγγέλλει ἡμῖν ἐξ Ἑλλάδος, ἐνθα ἀνεξάντητον κατήντησε τὸ πολυβούλητον ἐρώτημα περὶ τοῦ τίς πταίει, καὶ τίς δὲν πταίει, ἐν τῶν δημοσιογραφικῶν ὁργάνων τῆς πρωτεύουσας, ἡ «Παλιγγενεσία».—φθονήσασα ἴσως τὴν δόξαν τῶν «Καίρων», ὡν τὸ γνωστὸν ἄρθρον ἐγένετο πανταχοῦ πολυρόητον.—ἐν τινὶ ἄρθρῳ αὐτῆς διατείνεται ὅτι ἡ κυβερνήσις προτίθεται νὰ συγκληθῇ συντακτικὴν συνέλευσιν ὅπως τροποποιήσῃ τὸ σύνταγμα καὶ εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῶν προνομίων τοῦ στέμματος.—Ἀγνοοῦμεν ἐπὶ τίνων λόγων ἐρεβόμενος ὁ ἀρθρογράφος τοῦ ἀπικοῦ φύλλον φέρε εἰς μέσον πρότασιν ὅσα σπουδαῖαν τὴν αἰτίαν καὶ ἄκαιρον.

Ἀκαίρον ἀποκαλοῦμεν πᾶσαν τοιαύτην πρότασιν, ἃς δὴ γινόμενῃ ἀκριβῶς καθ' ὃν χρόνον τοσοῦτος ἐπικρατεῖ θόρυβος καὶ σύγχυσις πνευματικῶν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα, ἐνθα καρκινοβατοῦντες ὑπὸ σύνταγμα λίαν φιλελεύθερον.—ἐκ τῶν φιλελευθερώων μελιτιστα τῆς Εὐρώπης—πολλοὶ ἐκ τῶν πολιτευομένων πολέμιαι ἀνωμολόγησαν ὅτι αἰτία τῶν κακῶς κειμένων ἐστὶν ἡ κακὴ ἐφαρμογὴ τοῦ παρόντος συντάγματος. Ἡ περὶ ἐρυνύσεως τῶν κύκλων τῶν βασιλικῶν προνομίων πρότασις εἶναι οὐχ ἥτιον ἀκαιρὸς, καὶ ὅποτε ἐναιόχῳ ἐν τῇ Ἑλλάδι μιᾶς ἀκούομεν κατακραυγὰς κατὰ τῶν ἐκ μέρους τῆς ἀνωπότητος ἀρχῆς καταργήσεων. Μόνῃ ἡ ἰδέα ἐν τῇ Ῥώσῃ τοῦ 1874 δι' ἀποφάσεως οἰαζόμενῃ συντακτικῆς συνέλευσεως τυχὼν ἐγένετο δεσποτικώτερα, ὅτι τοῦτέστιν ἀπέκτησε σύνταγμα μοναρχικώτερον, ἀρκεῖ ὅπως γεννήσῃ πολλὰ σκάνδαλα ἐν τῇ ἑλληνικῇ βασιλείᾳ.

Δὲν πιστεύομεν δὲ ὅτι ἐξετασθέντος ἡδὴ ποικιλοτρόπως καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἐποπείᾳ τοῦ περὶ τοῦ τίς πταίει ζητήματος, ἡ κινή ἡ γνώμη τῆς Ἑλλάδος δομώμενης ἀνεγνώρισε τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκη τῆς μεταρρύθμισης τοῦ συντάγματος καὶ μάλιστα ἐπὶ ὀλιγώτερον κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐν τῇ «Παλιγγενεσίᾳ» ἄρθρῳ. Ἀς φροντιστῶσι οἱ Ἑλληνες πολιτευόμενοι νὰ ἐφαρμόσωσιν εὐλαχῶς τὸ κείμενον σύνταγμα, καὶ ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν χορείαν τῶν καλῶς κυβερνημένων κρατῶν. Τὸ ἑλληνικὸν σύνταγμα, ἀλλ' ἐφαρμόζομενον, εἶναι ἀρκούντως ἐλεύθερον, ὅπως ζέπομεν καὶ εἰς πᾶσαν περιστασὶν παρέχῃ τοῖς Ἑλλήσι τὴν ἀποχρῶσαν ἐγγύτην περὶ τῆς διαφυλάξεως τῶν ἀστικῶν καὶ πολιτικῶν ἐλευθεριῶν, ἀλλ' ὅμως σήμερον οὐδὲν πλέον ἐπιδέχεται οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον περιορισμὸν, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς κεφαλαῖς ἐκείνοις, δι' ὧν πλουσιότερα τὸ σύνολον τῶν προνομίων τοῦ βασιλέως. Τοῦτο δὲ οὐ μόνον δὲν εἶναι ἀναγκαῖον, ἀλλ' οὐδὲ δυνατόν, διότι ἐάν εἰς πᾶσαν τὰ λοιπὰ προκαλῇ ἀπαρέσκειν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ λαοῦ πᾶς περιορισμὸς ἀποκρηστικῆς ἐλευθερίας, εἰς τὸν Ἑλληναῖς τοῦ αὐτοῦ πάθῃ καὶ γενὰ παραχρῆν καὶ φθόνον πολὺ μέγιστον.—Ἡρεσθημεν εἰς τὰς ὀλίγας εἰδήσεις καὶ γενικωτάτας παρατηρήσεις, ἐπιφυλακτικῶς ἵνα ἐν καιρῷ μετὰ τὴν ἀνάγκη τῶν ἀρθρῶν ποιησόμεθα πλείονα λόγον περὶ τοῦ πράγματος.

Ἐν Ἀγγλίᾳ πολὺ γίνεται κρότος περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Ῥωσικοῦ ἀνακτοβουλίου, ἀρνούντος ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν κυβερνήσιν τοῦ Σεβέρν. Τὸ αὐτὸ θέμα εἶναι ἀντικείμενον ὀμιλίας καὶ ἐν τῇ γερμανικῇ τύπῳ τὴν γνώμην μεταδιδόμεν κατωτέρω ἐν τινὶ σχετικῇ πολιτικῇ ἄρθρῳ. Ἐκ δὲ τῶν σπουδαιοτέρων ἀγγλικῶν ἐφημερίδων ὁ μὲν «Εὐαθινὸς Ταχυδρόμος», φρονεῖ ὅτι ἐπιβλή τις ῥῆξις ἐν τῇ συμμοχίᾳ τῶν τριῶν κρατικῶν αὐτοκρατοριῶν, ἐνῶ τούτων πῶν ὁ «Ἡμερησίος Τηλέγραφος» οὐδὲν

βλέπει τὸ σπουδαῖον ἐν τῇ ἀρνήσει τῆς Ῥωσίας, ἀλλὰ προστίθῃ τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι ἴσως ὁ κυριώτερος λόγος τῆς ἀρνήσεως τῆς Ῥωσίας ἐκ τινος ἐπιθυμίας τῆς Γερμανίας, βουλομένης ἵνα διὰ τὰς ὑπηρεσίας αὐτῆς ἀποζημιωθῇ ἀναλόγως. Καὶ τίνι τρόπῳ μὲν ἔσται ἡ ποθυμένη ἐκείνη ἀποζημίωσις, δὲν λέγει καθαρῶς τὸ ἀγγλικὸν φύλλον, ἀλλὰ προδήλως ὑπαίνεσσεται τὰς ἀξιώσεις τοῦ νὰ ἐπικαθεσθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἰσπανίας ἡγεμονόπασις Γερμανός.

Περὶ δὲ τοῦ αὐτοῦ θέματος δύο Ῥωσικαὶ ἐφημερίδες ἡ «Ερμηνεία» τῆς Μόσχας καὶ ἡ «Ρούσκα Μίρ» ἀπορρίπτουν περὶ τοῦ πνεύματος, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1859 τοσαῦτα ἀνεγνωρίσθησαν κυβερνήσεις, ὥστε ἡ ἀναγνώρισις ἡ μὴ ἀναγνώρισις μιᾶς δὲν σημαίνει τίποτε. Ἐκτός δὲ τούτου αἱ Ῥωσικαὶ ἐκείναι ἐφημερίδες φρονεοῦσιν ὅτι ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς Μαδρίτης οὐδεμία προκύπτει ὠφέλεια: καθότι ὁ στρατηγὸς Σεβέρνους εἶναι ἀνὴρ ἀφιλόδοτος διαγωγῆς, ἱκανὸς ἵνα ἐν μιᾷ νυκτὶ υποκλέψῃ ἐαυτὸν ἀπὸ τῶν πραγμάτων καθίσθῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν πρώτων τυχόντων. Τὸ πρᾶγμα κατὰ τοὺς Ῥώσους θὰ διέφερε παντελῶς, ἐάν ἐπρόκειτο νὰ ἀναγνωρίσθῃ νῦν ὡς νόμιμος κυβερνήτης ἡ τοῦ αὐτοῦ τῆς Ἰαβέλλας.—Ἰδοὺ τίνι τρόπῳ ἀπάντων οἱ Ῥώσοι εἰς τὰ μυρία σχόλια τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Γερμανῶν.

Ἐκ δὲ τοῦ καρλιστικοῦ πολέμου, περὶ οὗ ὀλίγα γινώσκοντες νεώτεροι, ἀναφέρονται ἐν ἄλλο παραδείγμα ἐκ τῶν συνήθων ἐκείνων τῶν ἐκτελούμενων τὴν ἀληθῆ ποίησιν τὸν περὶ τὸν δὸν Κάρλον ἀγωνιζομένων. Συμμορία καρλιστῶν ἐφρόνισε παρὰ τὴν Ἑνδράν πτωχὸν ἐργάτην ἀπεργόμενον εἰς Βαρκελώνην πρὸς ἀναζήτησιν ἐργασίας. Ἐρωτηθεὶς κατὰ πρότερον ὁ δυστυχὴς ἀγρότης, διατί ἐπεσπείρετο πρὸς τὴν πόλιν ἐκείνην, εἶπε τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τοῦ ταξιδίου καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ἐπέδειξε τοῖς καρλισταῖς, ἃν ἐκοιμῆε αὐτοακτικῇ ἐπιστολῇ. Ἀλλ' οἱ ἐπιστολῆς οὗτοι στρατιῶται ἐνόμισαν καλλίτερον νὰ καρφώσωσι τὸ γράμμα ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ταλαιπώρου ἀγρότου δι' ἣν ἐξεβλήθησαν ἀπὸ τοῦ στήθους: εἰς τὴν φρικτὴν δὲ ταύτην κατάστασιν ἀφέντες τὸν πτωχὸν ἀγρότην οἱ στρατιῶται τοῦ δὸν Κάρλου ἐπαρῶσαν ἀνεγνώσαν, ὅπως διαπράξῃσι βεβαίως καὶ ἄλλα ἀνάλογα ἀνδραγαθήματα.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Η ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.

Μετὰ μακροῦς διπλωματικούς ἀγῶνας, προκληθέντας ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς Μαδρίτης καὶ ἐναγυθύνοντας ὑπὸ τοῦ Ῥωσικοῦ ἀνακτοβουλίου ἐπεσευχθῇ μὲν πρὸς ἱκανοποίησιν πολλῶν ἡ πολυπλήθους ἀναγνώρισις τῆς ἰσπανικῆς κυβερνήσεως, ἀλλ' ὅμως ἡ ἐπιτυχία ἐκείνη τῆς διπλωματίας δὲν ἦτο ἡ προσδοκώμενη, διότι ἐγένετο ἀφορμὴ συγκρούσεως τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τινος ἐκ τῶν μεγάλων δυνάμεων τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἐν τῷ καθορᾶν τῇ προβλεπόμενῃ γερμανικῆς κυβερνήσεως καὶ γνώσεων τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῶν σχέσεων τῶν δύο ἀνακτοβουλίων τοῦ Βερολίνου καὶ τῆς Πετρούπολεως ἤρουντο καὶ ἐπὶ σιγῇ μὲν νὰ ὑποβῇ ὅτι ἐν τῇ ζητῇ κατὰ τὴν ἀναγνωρίσεως τῆς κυβερνήσεως τοῦ Σεβέρνους αἱ δύο ἐκείναι δυνάμεις δὲν θὰ ἠκολούθουν τὴν αὐτὴν πορείαν: Ἐκτός δὲ τούτου τὸ ζήτημα κεντρεῖται ἀρκούσαν πολιτικὴν σημασίαν καὶ ἐξ αὐτοῦ μόνου τοῦ γεγονότος ὅτι μὴ καὶ μόνῃ ἡ Ῥωσία ἀρνεῖται ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἐνέργειαις πᾶσιν τῶν ἄλλων τῆς Εὐρώπης δυνάμεων, ἐνῶ οὐδεὶς ἀρνεῖται τὴν διεθνῇ σπουδαιότητα τῆς διαγωγῆς τῆς λοιπῆς Εὐρώπης κατέναντι τῆς ὑποφαιδρῶς ἐμφυλίου πολέμου σπαρταγμένης ἰσπανικῆς γῆς. Διὸ πᾶν δικαίως οἱ διπλωματικοὶ κύκλοι τῆς Δράσκας καὶ συμπαῖς ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἀσχολοῦνται περὶ τὴν διεκρίσιν τοῦ φαινομένου τούτου ἀποπειρώμενοι οἱ μὲν οὕτως οἱ δὲ ἄλλως νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παρούσαν πολιτικὴν ἡν τῆς Ῥωσίας. Ὁμοιογενῶς ἐμὲν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ αἱ διασφαρίσεις αὐταὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς δημοσιογραφίας τοῦ γρ. νῦν ἔχον οὐδὲν

ἱκανοποιῶσιν ἀποχρῶντως τὰς προσδοκίας τῶν ἐνδιαφερομένων, ἅτε δὴ οὕτως ἀόριστοι εἰς ἄκρον καὶ σφόδρα γενικά. Ἀλλ' ὅμως διὰ τὸ σπουδαῖον τοῦ πράγματος καταχωρίζομεν ἀμέσως κατωτέρω τὰ περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὑπὸ σπουδαῖον ἀγγλικὸν καὶ γερμανικὸν φύλλον λεχθέντα.—Καὶ ἐν μὲν τῷ «Νέῳ Ἐλευθέρῳ Τύπῳ» ἀναγινώσκόμεν πού:

«Ἐκαστος κατανοεῖ, ὅπως μοχθοῦσιν οἱ ἐν Βερολίῳ εἰς τοὺς ἀνωτέρους καὶ ἀνωτάτους κύκλους ἀνήκοντες καὶ οἱ ὁπωσδήποτε εἰς σχέσεις μετὰ τὴν κυβερνητικὴν διατελοῦντες ὅπως ὑποκρῶσιν τὴν βαθεῖαν αὐτῶν διαπείραν προελθούσαν ἐκ τῆς ἐν τῷ ἰσπανικῷ ζητήματι διαγωγῆς τοῦ Ῥωσικοῦ ἀνακτοβουλίου. Τὸ γεγονός ὅτι ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ συναυλίᾳ μὴ τις φωνὴ παρὰ προδοτικῶν σιγῶν κινῶνται νὰ συνταράξῃ ἀπὸ τῶν ἀρμόνων, καὶ ὅτι ἡ παράστασις αὐτῆς εὐταξίας προέρχεται παρὰ τῆς Ῥωσίας, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἐγγελλίαν περὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς Ῥωσίας. Ὅστε φαίνεται ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἡ δύναμις αὕτῃ ἀνέεται ὁριστικῶς: νὰ συνεαῖν μετὰ τῶν ἄλλων δυνάμεων, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀπράγματον ὁριστικὴν κυβερνήσιν τὴν κυβερνῶσαν τὴν Ἰσπανίαν.

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ μαντεύῃ τις ἐνός ἐκ τῶν λόγων τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων. Καὶ πρῶτον πάντων εἶναι γνωστότατον, ὅτι πᾶσι αἱ μεγάλαὶ δυνάμεις τῆς πρώτης τάξεως διακίονται ἐξ ὁμοιοφροσύνης πρὸς τὸ ὁμοίον τῇ δημοκρατίᾳ, καὶ ἐάν δὲ ἡ Γερμανία ἔχῃ τινὰ ἰδιόζωντα λόγον τοῦ νὰ ὑποδοχθῇ τὴν ἰσπανικὴν κυβερνήσιν καὶ νὰ ἀποδεχθῇ τὸν καρλισμὸν, ἡ Ῥωσία οὐδὲν τοιοῦτον λόγον ἔχει.

Ὅταν ὁριστικῶς ἀποκατασταθῇ ἡ Ἰσπανία ἐστὼ καὶ ἡ δημοκρατία, ἡ Ῥωσία ἀμφιβόλος ἡλικίᾳ θὰ ὑποχρεωθῇ ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν τοιαύτην κυβερνήσιν. Ἀλλ' ὅμως νῦν ἡ Ῥωσία βλέπεται ὅτι ἐν τῇ γενέσει καὶ ἐν τῇ ὑστάσει τῆς κυβερνήσεως τῆς Μαδρίτης ἐλλείπουν οἱ ἀποχρῶντες τύποι, ἴσως ἐρεῖ ἱκανὴν δικαιολογίαν, ὅπως μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὰς τακτικὰς διπλωματικὰς μετὰ τῆς κυβερνήσεως ἐκείνης σχέσεις.

Εἶναι ὅντως παράδοξον, πῶς ἡ Ῥωσία δὲν κατενόησε, ὅτι ὅπως παρωθῇ ἐν Ἰσπανίᾳ κυβερνήσιν, οὐ καὶ ἐκείνη βούλεται, τὸ καλλίτερον μὲν ὅτι ἡ ἐνέργειά τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως τῆς Μαδρίτης. Μόνον τὴν ἱστορικὴν συμβολομένην οὐδὲ τὸ παράπαν ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ Ἰσπανία οὐδέποτε θέλει ἀνεγῇ ἡγεμονία, ὅ μισοὶ καὶ περιφρονεῖ. Καὶ ὅμως τὸ μόνον δὲ ὅτι ὁ δὸν Κάρλος ἐν τῇ μάχῃ αὐτοκτονῶν θέλει κατακτείνῃ τοὺς ἐθνικούς στρατούς, καὶ ταῦτα πάλιν δὲν δύναται τις νὰ προσδοκῇ, ὅτι εἰσὶν ἱκανὰ ὅπως παρωθῶσιν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ κυβερνήσιν μοναρχικὴν. Τὸ τοιοῦτο ἦλθεν εἰσὶν ἡλικίᾳ ἀναγκῆς καὶ σύγχυσις παρακολουθούμεναι καὶ ὑπὸ στάσεων καὶ δημοκρατικῶν ἀποπειρῶν. Τὸ μόνον μὲν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς διεθυμένης τῶν ἰσπανικῶν πραγμάτων ἐστὶν ἡ ἐνίσχυσις τῆς παρούσης κυβερνήσεως.

Ἀλλ' ἐνταῦθα πιθκὸν νὰ ὑπάρχῃ ἄλλος λόγος δι' ὃν ἡ Ῥωσία ἀρνεῖται ν' ἀναγνωρίσῃ μετὰ τῶν ἄλλων τὴν κυβερνήσιν τῆς Ἰσπανίας. Δὲν εἶναι τί ἀπόρρητον ὅ κατὰ τὴν συνέντησιν τῶν τριῶν αὐτοκρατοριῶν συμφωνηθῇ ἡ πάντα τὰ μεγάλα πολιτικὰ ζητήματα τῆς Βυρῶπης ἐξομολογῶνται ἐκ προηγουμένης συμφωνήσεως τῶν τριῶν κυβερνήσεων. Ἐν τῇ παρόντι ζητῇματι τῆς Ἰσπανίας εἶναι βέβαιον ὅτι τὴν πρωτοβουλίαν ἔσχει ἡ Γερμανία ἥτις καὶ ἔλυσεν τὸ ζήτημα: τοῦτο πιθανὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ῥωσίαν ἡ δύναμις αὐτῇ ἴσως ἀποπροσέτι ὑπολαβούσα τὴν γερμανικὴν πρωτοβουλίαν παραβῆσαν τὴν συμφωνηθέντων ἀπὸ ἐκείνης τὴν δραστηρίαν καὶ ἐξελικτικὴν πολιτικὴν τὴν Βισμαρκ: ἴσως ἐπὶ τέλος ἡ Ῥωσία ἐνόμισεν, ὅτι ὀλίγον τι ὑπὲρ τὸ δὲν προεβίβῃ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐμπρῆς τῆς Γερμανίας.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὸ ἀγγλικὸν φύλλον προστίθῃ καὶ ἕτερον τοῦτο: ὅτι ἡ Ῥωσία ἐπεδείξατο τοιαύτην διαγωγὴν ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει, ἐνεκα τῆς ψυχρᾶς ὑποδοχῆς ἣς ἔσχευεν ἡ πρότασις αὐτῆς ἐν τῇ διεθνῇ συνέντησιν ἐν Βρυξελλῶν.

σεῖς, μετὰ τὴν Βιέννην καὶ Περτρούπολεως αἰτίαι ὑπεδείκνυντο δυσκολίας πολλὰς σπουδαιότητας τοῦ συνήθους.

Φαίνεται ὅτι τὸ ἀνακτοβούλιον τῆς Βιέννης ἀπεπειράθη πλὴν ματαίως νὰ καταπολεμήσῃ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς Ῥωσικῆς κυβερνήσεως καὶ ἴσως μὲν τοῦτο ἐπὶ νῆγκα τὴν βραδύτητα, ἀλλὰ νῦν εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ κυβερνήσεις τῆς Γερμανίας καὶ Αὐστρίας ἐνετέλειαν τοὺς ἐν Μαδρίτῃ ἀντιπροσώποις αὐτῶν ἐν ἀναγνωρίσει τὴν «ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν τοῦ στρατάρχου Σεβέρνους», καὶ τοῦτο ἀκριβῶς μετὰ τὴν ἐγγελλίαν περὶ τῆς ἀρνήσεως τῆς Ῥωσίας. Ὅστε φαίνεται ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἡ δύναμις αὕτῃ ἀνέεται ὁριστικῶς: νὰ συνεαῖν μετὰ τῶν ἄλλων δυνάμεων, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀπράγματον ὁριστικὴν κυβερνήσιν τὴν κυβερνῶσαν τὴν Ἰσπανίαν.

Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ μαντεύῃ τις ἐνός ἐκ τῶν λόγων τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων. Καὶ πρῶτον πάντων εἶναι γνωστότατον, ὅτι πᾶσι αἱ μεγάλαὶ δυνάμεις τῆς πρώτης τάξεως διακίονται ἐξ ὁμοιοφροσύνης πρὸς τὸ ὁμοίον τῇ δημοκρατίᾳ, καὶ ἐάν δὲ ἡ Γερμανία ἔχῃ τινὰ ἰδιόζωντα λόγον τοῦ νὰ ὑποδοχθῇ τὴν ἰσπανικὴν κυβερνήσιν καὶ νὰ ἀποδεχθῇ τὸν καρλισμὸν, ἡ Ῥωσία οὐδὲν τοιοῦτον λόγον ἔχει. Ὅταν ὁριστικῶς ἀποκατασταθῇ ἡ Ἰσπανία ἐστὼ καὶ ἡ δημοκρατία, ἡ Ῥωσία ἀμφιβόλος ἡλικίᾳ θὰ ὑποχρεωθῇ ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὴν τοιαύτην κυβερνήσιν. Ἀλλ' ὅμως νῦν ἡ Ῥωσία βλέπεται ὅτι ἐν τῇ γενέσει καὶ ἐν τῇ ὑστάσει τῆς κυβερνήσεως τῆς Μαδρίτης ἐλλείπουν οἱ ἀποχρῶντες τύποι, ἴσως ἐρεῖ ἱκανὴν δικαιολογίαν, ὅπως μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὰς τακτικὰς διπλωματικὰς μετὰ τῆς κυβερνήσεως ἐκείνης σχέσεις.

Εἶναι ὅντως παράδοξον, πῶς ἡ Ῥωσία δὲν κατενόησε, ὅτι ὅπως παρωθῇ ἐν Ἰσπανίᾳ κυβερνήσιν, οὐ καὶ ἐκείνη βούλεται, τὸ καλλίτερον μὲν ὅτι ἡ ἐνέργειά τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως τῆς Μαδρίτης. Μόνον τὴν ἱστορικὴν συμβολομένην οὐδὲ τὸ παράπαν ἀμφιβάλλει ὅτι ἡ Ἰσπανία οὐδέποτε θέλει ἀνεγῇ ἡγεμονία, ὅ μισοὶ καὶ περιφρονεῖ. Καὶ ὅμως τὸ μόνον δὲ ὅτι ὁ δὸν Κάρλος ἐν τῇ μάχῃ αὐτοκτονῶν θέλει κατακτείνῃ τοὺς ἐθνικούς στρατούς, καὶ ταῦτα πάλιν δὲν δύναται τις νὰ προσδοκῇ, ὅτι εἰσὶν ἱκανὰ ὅπως παρωθῶσιν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ κυβερνήσιν μοναρχικὴν. Τὸ τοιοῦτο ἦλθεν εἰσὶν ἡλικίᾳ ἀναγκῆς καὶ σύγχυσις παρακολουθούμεναι καὶ ὑπὸ στάσεων καὶ δημοκρατικῶν ἀποπειρῶν. Τὸ μόνον μὲν πρὸς ἐπίτευξιν τῆς διεθυμένης τῶν ἰσπανικῶν πραγμάτων ἐστὶν ἡ ἐνίσχυσις τῆς παρούσης κυβερνήσεως.

Ἀλλ' ἐνταῦθα πιθκὸν νὰ ὑπάρχῃ ἄλλος λόγος δι' ὃν ἡ Ῥωσία ἀρνεῖται ν' ἀναγνωρίσῃ μετὰ τῶν ἄλλων τὴν κυβερνήσιν τῆς Ἰσπανίας. Δὲν εἶναι τί ἀπόρρητον ὅ κατὰ τὴν συνέντησιν τῶν τριῶν αὐτοκρατοριῶν συμφωνηθῇ ἡ πάντα τὰ μεγάλα πολιτικὰ ζητήματα τῆς Βυρῶπης ἐξομολογῶνται ἐκ προηγουμένης συμφωνήσεως τῶν τριῶν κυβερνήσεων. Ἐν τῇ παρόντι ζητῇματι τῆς Ἰσπανίας εἶναι βέβαιον ὅτι τὴν πρωτοβουλίαν ἔσχει ἡ Γερμανία ἥτις καὶ ἔλυσεν τὸ ζήτημα: τοῦτο πιθανὸν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ῥωσίαν ἡ δύναμις αὐτῇ ἴσως ἀποπροσέτι ὑπολαβούσα τὴν γερμανικὴν πρωτοβουλίαν παραβῆσαν τὴν συμφωνηθέντων ἀπὸ ἐκείνης τὴν δραστηρίαν καὶ ἐξελικτικὴν πολιτικὴν τὴν Βισμαρκ: ἴσως ἐπὶ τέλος ἡ Ῥωσία ἐνόμισεν, ὅτι ὀλίγον τι ὑπὲρ τὸ δὲν προεβίβῃ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐμπρῆς τῆς Γερμανίας.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τὸ ἀγγλικὸν φύλλον προστίθῃ καὶ ἕτερον τοῦτο: ὅτι ἡ Ῥωσία ἐπεδείξατο τοιαύτην διαγωγὴν ἐν τῇ προκειμένῃ περιστάσει, ἐνεκα τῆς ψυχρᾶς ὑποδοχῆς ἣς ἔσχευεν ἡ πρότασις αὐτῆς ἐν τῇ διεθνῇ συνέντησιν ἐν Βρυξελλῶν.

Η ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ.

Ἐν τῇ χθεσινῇ ἡμῶν φύλλῳ ἐγράφημεν περὶ τῆς ἐν Αἰγύπτῳ μελετωμένης δικαστικῆς μεταρρύθμισης διὰ τῆς προκειμένης νὰ καταργηθῇ τὰ πρῶτα ἀδικαστήρια. Τὴν μεταρρύθμισιν αὐτὴν ὑπερήρτισεν ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς «Τύπος», ὅργανον τοῦ δυνάου Δεκά. Ἡ αὕτῃ ἐφημερίς δημοσιεύει δευτέρον ἄρθρον περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἔρον ὡς ἔπειτα καὶ περιέχον τὰς νυνιότερας βάσεις τῆς μεταρρύθμισης.

Ἡ χριστὴ δικαστικὴ μεταρρύθμισις ἐν Ἀνατολίᾳ, ἡ μόνη συμβιβάζουσα πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τοὺς κανόνες τῶν συμβάσεων, ἀντὶ νὰ ἐξασηται ὑπὸ προξενικῶν διαδικασιῶν ἀκανονίστως, ἀνεκὸς καὶ ὡς ἡ διαφορά δὲν δύναται νὰ ἀποληθῇ ἐμὴ ἐκ διανομῆς συμφορῆς.

Ἡ συμφωνία φαίνεται λοιπὸν ἥτις πολὺ προσεγγίζουσα μετὰ τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ ὅτι ἀπορρῶ τὴν δικαιοσύνην. Πολλοὶ δ' ὀργισμένον καὶ δυσχερέστερα ὁ πῆρξεν ἐπὶ τῆς ἀρμόδιότητος. Ἐνταῦθα

Ἀλλὰ δὲν δύναμεθα ν' ἀρκεσθώμεν εἰς λέξεις μόνον, δὲν ἀρκεῖ νὰ μείνωσιν ἄθικτοι α

Τις ἔστιν ὁμοῦς ἡ μουσικὴ αὕτη, καθ' ἣν
τῇ γυναικὶ ποταυτὰ ἀνάγκη κατα-
σκευάζει, καθ' ἣς τοιαυτὰ ἀνάγκη γνωρί-
ματα καταμαρτυροῦνται, δι' ἡν δυνάμει
παρὰ τὰ κατὰ δόξαν, διότι τὸ ὄνομα
αὕτης ἐστὶ τῇ ἐκείνῃ ἐκτελειωμένον.

Σεβήσιντες δὲ μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τῶν
λεγόμενων ὑπελάβομεν διὰ τὴν ἀρίστην
κρίναι μουσικὴν θὰ ἦναι ἡ τετραφωνία, περὶ
τῆς ἐλαττωμένης τῆς ὅλης τοσούτου λόγου
ἐκπὸ τῶν γίνεται. Καὶ δὴ ἡ ἐκὰς Σύνοδος
οὕτως ἔλεγον διὰ τὴν τετραφωνίαν μουσικὴν, ἣν
πολλοὶ προτινοῦσι να ἐλαττωθῇ εἰς τὴν ἑκκλη-
σιαστικὴν.

(*) Τα ανωτέρω εμπορεύματα εξαγωγῆς τιμῶνται ὀλιγῶς ἄνευ εἰσγωγικοῦ τέλους.

Εὐρίσκονται
παρά τοῖς κυριωτέροις μυροπώλοις,
Φαρμακοπώλοις καὶ Κουρεῦσι